
Petri György

IDVÖZÜLŐ LAP

Zelkovic úr, rövidesen találkozunk
a zégi *Luxor*ban, és noha jóllehet te voltál
a forradalom gyávája, talán megtiszteli
asztalunkat az engesztelhetetlen Lukács György
és a kedélyes, korpulens nemzeti hős: Imre bácsi.
Elvontunk idelent, elleszünk odafent? odalent? is.
Emlékszem, a Kútvölgyiben láttalak utoljára,
egyágyas különszobában feküdtél, telehamuztad
a paplant, és időnként meghúztad a konyakostüveget,
az orvosok rád hagyták, minek kínoztak volna,
tudták jól: vége a dalnak. Amiképpen
az én esetemben is ez a helyzet.
Maradék időmben folyton utazgatok,
mindig délebbre, menekülök
a közelítő tél elől.

ÉLDEKLEK

Nos, ezt nem hagyom ki,
drága barátaim, hogy még egy kicsit
nyomasszalak benneteket, igyekszem
minél több orvosi részlettel szolgálni,
szerintem így fair a play: én
vidoran haldoklom, *tűn*ettenilag tan-
ulmányozom magam. Jó ez a senkinek
át nem adható tudás. Mindig is értékeltem
a célokon és hasznokon kívül eső
dolgokat, az alpári vicceket. Szeretném,
ha életemet és művemet úgy értékelnétek,
mint egy igazán jól kiöltött bohóctréfát.

Viziváros, '99. XII. 16.